

Techniek

Van waar wij wonen ben je in een paar uur in Mexico, en daarom bezoeken wij dat exotische land nog al eens, hoewel tegenwoordig nooit meer zonder gereedschapskist.

Want op het eerste gezicht, als je een Mexicaanse hotel- of motelkamer binnenstapt lijkt alles net echt, maar het blijkt al gauw dat minstens één van de lichtpunten niet werkt, de airconditioner niet aangesloten is, de stop van het bad verdwenen is, de douche dag en nacht drupt, het raam potdicht geschilderd is en dat je gemazzeld hebt als er heet water is.

Met wat doelgericht aanpakken zouden deze betrekkelijke kleinigheden door de hotelhouder snel verholpen zijn, maar de charme van dit land is, dat lang geleden de woorden “aanpakken” en “doelgerichtheid” op een dag ongemerkt uit de nationale dictionaire gegleden zijn. Dit is waarschijnlijk de reden waarom Mexico best een aardig land is om te bezoeken. Het is nog niet zo over-georganiseerd, en dat laat aardig wat plaats over voor prettige verrassingen. En ondanks de dramatische verhalen die rondgaan hebben wij er nog nooit iets gestolen gehad. Het is waar dat er zo nu en dan een Amerikaan vermoord wordt, maar dat is dan misschien een toerist die het er wel naar gemaakt zal hebben door zich in te laten met een reeds besproken sinjorita. Ze zien je heus wel graag verschijnen, want, met de algemeen heersende armoede, aan wie zouden ze anders hun met zoveel panache geprepareerde kreeftschotels kwijt moeten?

Eenmaal bij de grens gearriveerd rijd je vanuit Californie zonder enig vertoon Mexico binnen. De Mexicaanse douanen lijken wel alleen maar wat rond te hangen in slechtzittende uniformen en imposante petten. Slechts als je meer dan dertig kilometer in hun land wil doordringen komen ze in lethargische actie. Ze plakken dan een kleurig papiertje op je voorruit dat zegt: “*Turista*” en willen weten of je geen vuurwapenen meevoert, want daar hebben ze wat tegen. Ze kijken dan even hoe je bagage er van buiten uitziet; van je gereedschapskist zeggen ze niets. Dit gedaan houden ze de hand op en zeggen: “*Dollar for me, dollar for him*”, met een hoofdbeweging naar een wat beter gevoede Mexicaan, die in de schaduw van het douanekantoorje met de pet op de neus zit te knikkebollen.

Toen we ons de eerste maal bij dit kantoorje moesten vervoegen voor ons ‘*Turista*’-papiertje ging mijn vrouw even de handen wassen of iets in die geest. In de wasgelegenheid vond zij verscheidene nogal verwaarloosde wasbakken. In één ervan liep constant de kraan. Niet zo maar drup-drup, maar met een stevige straal. Vergeefs probeerde zij de stortvloed te stuiten, maar deze domme kraan wilde nergens van weten. Ze deelde dit mee aan de douanebeambte, die met onze papieren bezig was. Haar Spaans is aanmerkelijk beter dan het mijne en hij begreep dan ook onmiddellijk waar ze het over had.

“*Ah! Yo se!*” zei hij, en ging verder met zijn grenswerk. Hij wist er dus blijkbaar al van. Ook moet hij geweten hebben dat Mexico juist in die tijd door een periode van grote droogte ging; de kranten stonden er vol van. Je ging haast de bak in als je je tuin water gaf, dus het was te verwachten dat de loodgieter hier zonder dralen ontboden zou worden.

Twee jaar later kwamen wij daar weer langs. Ondanks dat er nog steeds geen ingrijpende veranderingen in Mexico's watergebrek plaatsgevonden hadden liep dezelfde kraan nog steeds, onveranderlijk, gestadig. Om Mexico van een zekere ondergang te behoeden draaide m'n vrouw deze keer de afsluitkraan dicht, in de vaste overtuiging dat de bevoegde autoriteiten dan nu toch zeker wel met spoed zouden optreden en onverwijld deze uiterst simpele reparatie laten verrichten. Ik moet helaas melden dat, weer een jaar later, die afsluitkraan nog steeds dichtgedraaid zat. Mexico is, misschien daardoor, niet ten onder gegaan.

Het blijkt dus wel, dat het meedragen van een gereedschapskist echt niet overdreven is. Zodra we een motelkamer binnengewandeld zijn en onze reistassen neergezet hebben gaan we meteen aan het werk. De schroefjes van dat gammele deurslot worden vastgedraaid; stekkertjes en lichtknopjes bekeken en waar nodig hersteld. Daarna de doorgebrande lampjes eruit, nieuwe erin, en inspecteren of er geen schakelaartjes zijn die levensgevaar opleveren. Dan de badkamer in, douchekop uit elkaar, ketelsteen eruit, lekvrij maken. Is er heet water? Zijn er handdoeken? Nu nog even de airconditioner opnieuw bedraden, zien of de ramen open kunnen en of er geen gaten in het glas zitten.

Dit zijn allemaal voor de hand liggende probleempjes, die, uitgezonderd misschien gebroken vensterruiten, met een schroevendraaier en een tangetje op te lossen zijn. Sommige Mexicaanse herbergen hebben echter hun eigen, individuele, onstoffelijke geheimzinnigheden.

De meeste mensen lezen graag nog een kwartiertje in bed voordat ze gaan slapen en bedachtzame motels hebben daarom soms wel eens leeslampjes boven het bed aangebracht, of op de nachtkastjes geplaatst. Soms werken die, soms niet. Het motel waar wij op een avond ingetrokken waren had een leeslampje, aan de muur boven het bed. Dit keer echter, ondanks ernstige en langdurende pogingen, kon ik het ding met geen mogelijkheid aan het branden krijgen. Ik kon niet anders doen dan erkennen dat ik mijn match ontmoet had: deze uitdaging was mij te veel gebleken. Het bolletje was heel, het schakelaartje werkte perfect, alle draadjes waren doorverbonden en er was dus geen enkele reden waarom er geen licht uit het stomme ding zou komen. Het kwam er op neer, dat lezen gedaan moest worden bij de illuminatie van het kale peertje, dat aan een vliegenbepoept draadje van het plafond hing en dat door een schakelaar naast de deur bediend werd.

Tegen het hoofdeind van het bed geleund zaten we onze ogen aldus voor een minuut of tien te verpesten, en toen we aan de nachtrust toe waren knipte ik het licht bij de deur uit en vond op onzekere benen in het pikdonker mijn zijde van het bed. Niet zo gauw had ik mijn hoofd op het kussen gelegd of het leeslampje ging branden.

"Wat nou?" zeiden we allebei tegelijk, want onze vocabulaire heeft na vijftig jaar samenleven niet veel verrassingen meer.

"Dat is het toppunt!" stelde ik vast. "Na alles wat ik gedaan heb om dat ding aan de gang te krijgen . . ." Ik hees mezelf overeind met het doel dit fenomeen wat beter te kunnen bestuderen. Prompt zaten we weer in het donker.

"Asjemijnou!" zeiden we, weer gezamenlijk.

Het bleek dat als we gingen liggen de leeslamp op mysterieuze wijze ontbrandde en als we overeind kwamen hij net zo geheimzinnig weer uit ging. Dit was een ontastbaar wonder, dat beslist onderzocht moest worden. De gereedschapskist stond nog op de vloer, naast de badkamerdeur.

Ik stond op, draaide het schamele peertje weer aan en legde wat gereedschap klaar voor een volledig onderzoek. Ik begon met de draad te volgen die van de leeslamp naar beneden liep en achter het hoofdeinde van het bed bleek te verdwijnen. Om te kunnen zien waar het bleef trok ik het bed een decimeter van de muur weg en onthulde een grote tros dubbelstekkers met stekkers en bossen draden, die allemaal electriciteit uit een enkel stopcontact zogen; een visioen waar inspecteurs van de brandweer nachtmerries van hebben en waarmee zelfs gewone brandweerlieden moeite hebben om in slaap te raken.

Alle stekkers waren, zover ik kon zien, op zeer rijpe leeftijd en daarom wat los in de lendenen. Als je dus je hoofd op het kussen legde onstond er net genoeg druk op een van de stekkertjes om contact te maken, waardoor ons leeslampje tot leven komen kon. Er zaten drie dubbelstekkers aan die tros, allemaal krakend van verregaande ouderdom en arthritis, en de eeuwenoude draadjes lieten droge kruimeltjes in je hand achter als je ze aanraakte.

Mijn vrouw zag me dit staaltje van vakmanschap aanschouwen en vroeg: "Dat ga je zeker allemaal vanavond nog opknappen?"

Er bestaan van die vragen die een nauwelijks verholen bedreiging, of op z'n minst een latent commando behelzen. Omdat ik begreep dat dit of het een of het ander was antwoordde ik, hoewel m'n handen jeukten om aan de slag te gaan, op zo'n overtuigende wijze als ik kon: "Nee, zeg, natuurlijk niet!"

Ze had natuurlijk gelijk: de zaak zag er veel te gecompliceerd uit om nog voor het aanbreken van de dageraad in het reine gebracht te kunnen worden. Ik trok daarom de hele warboel maar uit het stopcontact, want levend verbranden, ver van huis, in een middelmatig motel, bevat geen enkel greintje romantiek, zelfs niet in een exotisch land als Mexico.

Terstond hoorden we door de dunne muur heen het gemoffelde geluid van een verbaasde vrouwenstem, die riep: "Harry! Alle lichten gaan ineens uit!"